

Sygn. akt VIII C 1414/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Anna Martyniec

Protokolant: Małgorzata Pluskota

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2013 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **S.A. we W.**

przeciwko **K. K.**

o zapłatę

I. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 23 września 2011 r., sygn. akt IV GNc 3276/11 w stosunku do pozwanego K. K. w części dotyczącej kwoty 12 054,81 zł (dwanaście tysięcy pięćdziesiąt cztery złote i osiemdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami od tej kwoty i w tym zakresie oddala powództwo;

II. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej z dnia 23 września 2011 r., sygn. akt IV GNc 3276/11 w stosunku do pozwanego K. K. w części orzekającej o kosztach postępowania;

III. zasądza od pozwanego K. K. na rzecz strony powodowej (...) S.A. we W. kwotę 1 931,61 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 974,16 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

V. przyznaje od Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia) na rzecz adwokata W. G. kwotę 1977,84 zł tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 18 lipca 2011 r. do Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej strona powodowa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. domagała się zasądzenia od pozwanych solidarnie J. K. i K. K., po sprostowaniu pozwu pismem z dnia 14 września 2011 r., kwoty 37.237,67 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 maja 2010 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, iż jest posiadaczem weksli wystawionych przez pozwanych na zlecenie (...) Spółki Akcyjnej. Weksle te zostały przeniesione na stronę powodową, która wypełniła je na kwoty: 8.744,49 zł, 14.447,94 zł, 15.981,41 zł z terminem płatności weksli 22 marca 2011 r. i na kwotę 4.295,70 zł z terminem płatności weksla 4 maja 2010 r. Weksle te zabezpieczały umowy leasingu łączące pozwanych z (...) Funduszem (...) o numerach (...), (...), (...), (...). Umowy te, wskutek opóźnienia w zapłacie czynszów zostały rozwiązane. Przedmioty umów leasingowych nie zostały zwrócone przez pozwanych. W dniu 25 stycznia 2010 r. pierwotny wierzyciel przełał przysługujące mu względem pozwanych wierzytelności z tytułu umów leasingowych nr (...), a w dniu 25 marca 2010 r. z tytułu umowy leasingowej

nr (...) na rzecz strony powodowej oraz indosował na jej rzecz weksle. Pozwani nie wykupili weksli, nie spłacili również zadłużenia. Strona powodowa podała, iż na wartość przedmiotu sporu składały się kwoty:

1. dot. umowy leasingowej nr (...):

- suma należności zafakturowanych – 58,02 zł,
- suma zdyskontowanych czynszów do końca trwania umowy – 6.723,55 zł,
- depozyt gwarancyjny – 193,60 zł,
- karne odsetki na dzień płatności weksla – 369,80 zł;

2. dot. umowy leasingowej nr (...):

- suma należności zafakturowanych – 36,60 zł,
- suma zdyskontowanych czynszów do końca trwania umowy – 7.277,98 zł,
- depozyt gwarancyjny – 4.199,80 zł,
- karne odsetki na dzień płatności weksla – 601,36 zł;

3. dot. umowy leasingowej nr (...):

- suma zdyskontowanych czynszów do końca trwania umowy – 3.143,46 zł,
- depozyt gwarancyjny – 984,63 zł,
- karne odsetki na dzień płatności weksla – 249,12 zł;

4. dot. umowy leasingowej nr (...):

- suma należności zafakturowanych – 49,29 zł,
- suma zdyskontowanych czynszów do końca trwania umowy – 8.037,87 zł,
- depozyt gwarancyjny – 4.638,27 zł,
- karne odsetki na dzień płatności weksla – 680,32 zł.

W dniu 23 września 2011 r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (k. 92).

Wniesionymi w dniu 2 listopada 2011 r. zarzutami pozwany K. K. zaskarżył nakaz zapłaty w całości domagając się uchylecia w stosunku do niego nakazu zapłaty i oddalenia powództwa. Pozwany wniósł również o zwolnienie go od kosztów sądowych w całości, ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu i zawieszenie postępowania, zasądzenie kosztów postępowania, dopozwanie K. W. i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Poznań Nowe Miasto i W. w P..

W uzasadnieniu wskazał, że na wekslu brak jest jego podpisu, gdyż podpis wystawcy weksla musi obejmować co najmniej nazwisko. Na wekslach zaś widnieją parafy nie zawierające nazwiska, z których nawet nie można domyślić się nazwiska, co zdaniem pozwanego oznacza nieistnienie weksli. Ponadto zarzucił nieważność umów leasingu będących podstawą wystawienia weksli, wskazując na to, że ze strony leasingodawcy zostały one podpisane przez M. K., która nigdy nie była osobą uprawnioną do reprezentowania (...) S.A. Podał również, że leasingobiorcą była spółka cywilna, a powszechnie wiadomym jest, że spółka cywilna nie może być stroną czynności prawnej. Dodatkowo podniósł, że z dniem 31 grudnia 2008 r. ustąpił ze (...)J., (...) s.c., a wszystkie zaległości, poza zaległością z umowy leasingu nr (...) powstały po tym dniu. Kierowanie do niego, jako byłego współnika jakichkolwiek roszczeń wynikających ze

zobowiązań spółki, jest bezpodstawne, gdyż nie odpowiada on za zobowiązania powstałe po dacie ustąpienia ze spółki. Ponadto jest to niezgodne z zasadami współzycia społecznego. Wszelkie prawa, jak i obowiązki związane z prowadzoną dotychczas przez pozwanego w ramach spółki cywilnej działalnością gospodarczą przejęła K. W., zatem wniosek o jej dopozwanie jest w pełni uzasadniony. Pozwany zarzucił również przedawnienie roszczeń wynikających z umowy nr (...) wskazując, że zobowiązania z tej umowy, upoważniające do wypełnienia weksła, powstały najpóźniej 30 stycznia 2008 r. Zatem wobec upływu trzyletniego okresu między powstaniem zobowiązań a datą płatności wskazaną na wekslu, zobowiązania te uległy przedawnieniu, co powinno skutkować oddaleniem powództwa. Dalej pozwany podniósł niewykazanie przez stronę powodową przejścia weksli będących podstawą powództwa, a co za tym idzie – brak legitymacji czynnej. Wskazał, że przejście na stronę powodową weksli nie wynika wprost z przedłożonych do pozwu weksli, a w piśmie datowanym na 19 marca 2010 r. pozwany otrzymał kopie wystawionych weksli, na których brak śladów dokonania jakiegokolwiek indosu. Na załączonych do odpisu pozwu kopiach weksli widnieją z boku kartki jakiejś parafy i niewyraźny ślad jakiejś pieczęci, których jednak nie można uznać za indos, gdyż powinien on być umieszczony na wekslu lub przedłużku i winien zawierać podpis indosanta obejmujący co najmniej nazwisko. Brak podpisu zawierającego nazwisko indosanta powoduje bezwzględną nieważność indosu. Pozwany zakwestionował także załączone do pozwu pełnomocnictwa podnosząc, że zostały udzielone przez samą spółkę, a nie członków jej zarządu. Ponadto posługiwanie się w 2010 r. pełnomocnictwem udzielonym przez W. H., który zaprzestał pełnienia funkcji wiceprezesa zarządu najpóźniej w dniu 21 kwietnia 2006 r. jest niedopuszczalne, gdyż pełnomocnictwo to wygasło. Dotyczy to również pełnomocnictw udzielanych przez P. K.z 28 października 2000 r. oraz pełnomocnictw podpisanych przez prokurenta J. J. (2) i M. S.. Pozwany wskazał też, że zgodnie z porozumieniem wekslowym, do wypełnienia weksli upoważniony był wyłącznie (...) S.A. we W., a nabywca weksła in blanco powinien się poinformować u wystawcy co do umówionych z wierzycielem warunków wypełnienia weksła, czego strona powodowa nie uczyniła. Pozwany podniósł również, że strona powodowa nie dopełniła obowiązku wezwania go do zapłaty. Jego zdaniem pismo z dnia 8 marca 2010 r. nie może zostać uznane za wezwanie do zapłaty, gdyż w tym dniu wymienione w nim weksle nie zostały wypełnione, a więc nie był jeszcze znany termin płatności weksli. Ponadto pisma z dnia 8 marca 2010 r. i 22 marca 2010 r. zawierające oświadczenia woli zostały podpisane przez osoby nie mające uprawnień do reprezentowania powodowej spółki. Pozwany zarzucił też, że strona powodowa nigdy nie przedstawiła weksła do zapłaty. Wobec powyższego wniósł o zobowiązanie strony powodowej do przedstawienia dowodów księgowych, z których wynikać będzie poprawność wpisanych w wekslach kwot.

Postanowieniem z dnia 4 stycznia 2012 r. sprawa została przekazana tut. Sądowi jako funkcjonalnie i miejscowo właściwemu (k. 153).

Postanowieniem z dnia 3 września 2012 r. pozwany został zwolniony od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości i Sąd ustanowił dla niego adwokata z urzędu.

Na rozprawie w dniu 16 listopada 2012 r. Sąd oddalił wnioski pozwanego: o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Poznań Nowe Miasto i W. w P., o zawieszenie postępowania, o dopozwanie K. W..

W piśmie procesowym z dnia 23 października 2012 r. strona powodowa podtrzymała dotychczasowe twierdzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 marca 2007 r. J. K. i K. K. jako wspólnicy spółki cywilnej działającej pod nazwą (...), (...) s.c. zawarli z (...) Spółką Akcyjną siedzibą we W. umowy leasingu operacyjnego nr (...), (...), (...) i (...) na okresy 36 miesięcy, a w przypadku umowy nr (...) – 48 miesięcy, licząc od daty przekazania sprzętu potwierdzonej protokołem zdawczo-odbiorczym. Przedmiotami leasingu były: wyposażenie, sprzęt gastronomiczny, urządzenia chłodnicze, piec gastronomiczny. Umowy zostały zawarte w oddziale spółki (...) i podpisane za (...) S.A. przez M. K., pracownika spółki.

Leasingobiorcy zobligowani byli do zapłaty czynszu inicjalnego w chwili zawarcia umowy, opłaty manipulacyjnej i czynszu „0” w momencie podpisania protokołu zdawczo-odbiorczego oraz rat czynszowych w odstępach comiesięcznych od dnia podpisania protokołu zdawczo-odbiorczego i depozytu gwarancyjnego, który w przypadku

depozytu płatnego w ratach, miał być płatny w terminach określonych dla czynszów leasingowych (pkt 8-9 umów). Harmonogram finansowy poszczególnych umów określony był następująco:

1. umowa nr (...): czynsz inicjalny: netto 968,02 zł, brutto 1.180,98 zł; opłata manipulacyjna: netto 193,60 zł, brutto 236,19 zł; czynsz „0”: netto 3.346,58 zł, brutto 4.082,83 zł; czynsze od 1 do 34 po 505,36 zł netto, 616,54 zł brutto; czynsz nr 35 - 505,36 zł netto, 616,54 zł brutto powiększony o depozyt w kwocie 193,60 zł;
2. umowa nr (...): czynsz inicjalny: netto 1.049,95 zł, brutto 1.280,94 zł; opłata manipulacyjna: netto 209,99 zł, brutto 256,19 zł; czynsz „0”: netto 839,96 zł, brutto 1.024,75 zł; czynsze od 1 do 34 po 546,07 zł netto, 666,21 zł brutto; czynsz nr 35 - 546,07 zł netto, 666,21 zł brutto powiększony o depozyt w kwocie 4.199,80 zł;
3. umowa nr (...): czynsz inicjalny: netto 385,66 zł, brutto 470,50 zł; opłata manipulacyjna: netto 77,13 zł, brutto 94,10 zł; czynsz „0”: netto 1.079,86 zł, brutto 1.317,43 zł; czynsze od 1 do 46 po 125,67 zł netto, 153,32 zł brutto plus depozyt 41,03 zł, czynsz nr 47 - 125,67 zł netto, 153,32 zł brutto plus depozyt 40,94 zł;
4. umowa nr (...): czynsz inicjalny: netto 1.159,57 zł, brutto 1.414,68 zł; opłata manipulacyjna: netto 231,91 zł, brutto 282,93 zł; czynsz „0”: netto 927,65 zł, brutto 1.131,73 zł; czynsze od 1 do 34 po 603,09 zł netto, 735,77 zł brutto; czynsz nr 35 - 603,09 zł netto, 735,77 zł brutto powiększony o depozyt w kwocie 4.638,27 zł.

Zgodnie z punktem 51. umów depozyt gwarancyjny, płatny zgodnie z harmonogramem finansowym do umowy, przeznaczony był na pokrycie ewentualnych kosztów i strat określonych w punktach 34. (uszkodzenie, utrata, zmniejszenie wartości sprzętu, szkody wobec osób trzecich niepokryte przez zakład ubezpieczeń) i 46. (koszty monitów i upomnień). Po zakończeniu umowy, niewykorzystana część depozytu miała zostać niezwłocznie zwrócona leasingobiorcy. Z kwoty depozytu mogły być jednak potrącane należności leasingodawcy inne niż wynikające z utraty lub uszkodzenia sprzętu.

W przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z opłat leasingowych, w tym depozytu gwarancyjnego oraz opłaty wyrównawczej w ustalonym terminie leasingobiorca ponosił odsetki w podwójnej ustawowej wysokości. Niezależnie od powyższego leasingodawca uprawniony był do rozwiązania umowy leasingu we wypowiedzeniu, po uprzednim wyznaczeniu leasingobiorcy dodatkowego terminu, o ile opóźnienie w zapłacie którejkolwiek z opłat przekroczyło 14 dni (pkt 44 umów).

Strony postanowiły, że w przypadku rozwiązania umowy z przyczyn wymienionych w pkt 46 i 47 leasingodawca miał prawo natychmiastowego przejęcia sprzętu oraz żądania zapłaty odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy w wysokości sumy pozostałych opłat wraz z depozytem gwarancyjnym, powiększonych o koszty windykacji sprzętu w ryczałtowo ustalonej wysokości 20% łącznej wartości tych opłat i depozytu (pkt 48 umów).

Zabezpieczenie umów stanowiły weksle in blanco, które leasingodawca mógł wypełnić w przypadku nieterminowego wnoszenia opłat leasingowych lub innego naruszenia umowy, zgodnie z treścią deklaracji wekslowej (pkt 16 umów). Weksle in blanco zostały podpisane przez wystawców J. K. i K. K..

Dowód: - umowy leasingu operacyjnego nr (...), (...), (...), (...)?pz/07, k. 13-35.

Pismem z dnia 30 stycznia 2008 r. leasingodawca poinformował pozwanych, że w związku z opóźnieniem w zapłacie czynszów leasingowych i ich nieuiszczeniem, mimo wyznaczenia dodatkowego terminu, a w szczególności czynszu nr 009, rozwiązuje zawartą umowę leasingu nr (...) bez wypowiedzenia. Jednocześnie leasingodawca zażądał natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu. Pismami z dnia 2 lutego 2009 r. leasingodawca poinformował pozwanych, że w związku z opóźnieniem w zapłacie czynszów leasingowych i ich nieuiszczeniem, mimo wyznaczenia dodatkowego terminu, a w szczególności czynszu nr 021, rozwiązuje zawarte umowy leasingu nr (...) bez wypowiedzenia. Jednocześnie leasingodawca zażądał natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu.

Dowód: - pismo z dnia 30.01.2008 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 42-44;

- pisma z dnia 2.02.2009 r. wraz z potwierdzeniami odbioru, k. 36-41, 47.

Z dniem 31 grudnia 2008 r. pozwany K. K. wystąpił ze (...) przenosząc na pozostałych wspólników, tj. J. K. i K. W. ogół praw majątkowych przysługujących mu dotychczas jako wspólnikowi z tytułu członkostwa w tej spółce.

Dowód: - porozumienie dotyczące ustąpienia ze spółki cywilnej, k. 110-111.

Umową przelewu wierzytelności z dnia 25 stycznia 2010 r. (...) S.A. sprzedał stronie powodowej wierzytelności z tytułu umów leasingowych zawartych przez J. K. i K. K. o numerach (...), (...), (...), zaś umową przelewu wierzytelności z dnia 25 marca 2010 r. przejął również wierzytelności z umowy nr (...). Pismami z dnia 25 stycznia 2010 r. i 25 marca 2010 r. (...) S.A. zawiadomił leasingobiorców o przelewie swoich wierzytelności z tytułu łączących strony umowy leasingu na rzecz strony powodowej (...) S.A. we W..

Dowód: - umowa sprzedaży wierzytelności z 25.01.2010 r. wraz z załącznikiem, k. 228-230;

- umowa sprzedaży wierzytelności z 25.03.2010 r. wraz z załącznikiem, k. 225-227;

- pisma z dnia 25.01.2010 r., k. 48-50;

- pismo z dnia 25.03.2010 r., k. 51;

- pełnomocnictwa z dnia 22.04.2005 r. i 25.05.2005 r., k. 76-77.

Na stronę powodową indosowane zostały również wystawione przez pozwanych weksle in blanco – za pomocą indosu in blanco zamieszczonego na odwrocie weksli, a podpisanego przez pełnomocników (...) S.A. W. O. (1) i Z. T. (1).

Dowód: - weksle, kopie w aktach, k. 9-12;

- pełnomocnictwo dla Z. T. z 11.02.2005 r., k. 78;

- pełnomocnictwo dla W. O. z 28.10.2000 r., k. 79;

- karta wzorów podpisów, k. 81;

- odpis z KRS nr (...), k. 73-75

Strona powodowa wypełniła wystawione przez pozwanych weksle in blanco odpowiednio:

- na kwotę 8.744,49 zł z terminem płatności do dnia 22 marca 2010 r.,

- na kwotę 14.447,94 zł z terminem płatności do dnia 22 marca 2010 r.,

- na kwotę 4.295,70 zł z terminem płatności do dnia 4 maja 2010 r.,

- na kwotę 15.981,41 zł z terminem płatności do dnia 22 marca 2010 r.

Miejscem płatności wszystkich weksli był W., pl. (...).

Dowód: - weksle, kopie w aktach, k. 9-12 .

Pismem z dnia 8 marca 2010 r., doręczonym pozwanemu, strona powodowa poinformowała go jako wystawcę weksli do umów leasingu operacyjnego nr (...), (...), (...), że wypełniła wystawione przez niego weksle in blanco odpowiednio na kwoty: 8.744,49 zł, 14.447,94 zł, 15.981,41 zł z terminem płatności do dnia 22 marca 2010 r. i miejscem płatności we W. przy pl. (...). Jednocześnie wezwała pozwanego do wykupienia weksli.

Pismem z dnia 19 kwietnia 2010 r., doręczonym pozwanemu, strona powodowa poinformowała go jako wystawcę weksla do umowy leasingu operacyjnego nr (...), że wypełniła wystawiony przez niego weksel in blanco na kwotę 4.295,70 zł z terminem płatności do dnia 4 maja 2010 r. i miejscem płatności we W. przy pl. (...). Jednocześnie wezwała pozwanego do wykupienia weksla.

Dowód: - pismo z dnia 8.03.2010 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 55-58;

- pismo z dnia 19.04.2010 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 69-70.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione w części.

Strona powodowa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego K. K. kwoty 37.237,67 zł wynikającej z weksli in blanco wystawionych przez pozwanego i wypełnionych przez stronę powodową, a odpowiadających sumie zadłużenia powstałego w związku z rozwiązaniem umów leasingu operacyjnego nr (...), (...), (...) i (...), łączących pozwanego i (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą we W.. Pozwany kwestionował zarówno ważność tych umów, jak i istnienie podstaw do wypełnienia weksla podnosząc zarzut przedawnienia zobowiązania z umowy nr (...). Kwestionował również swoją odpowiedzialność powołując się na ustąpienie ze spółki cywilnej. Wskazywał na brak podpisów wystawcy na wekslach. Zarzucał również nieistnienie przelewu wierzytelności przysługującej (...) S.A. we W. na rzecz strony powodowej podnosząc wadliwość pełnomocnictw, a także brak indosowania przedmiotowych weksli. Pozwany zarzucił też, że strona powodowa nigdy nie przedstawiła weksla do zapłaty. Wniósł także o zobowiązanie strony powodowej do przedstawienia dowodów księgowych, z których wynikać będzie poprawność wpisanych w wekslach kwot.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu podniesionego przeciwko przedłożonym do akt weksłom ze wskazaniem na brak podpisów pozwanego, należało uznać go w całości za chybiony. Istota weksla in blanco polega na podpisaniu go w chwili, gdy jest on jeszcze wekslem niezupełnym, tzn. nie zostały określone w nim wszystkie elementy konstruuujące weksel, takie jak przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej; oznaczenie terminu płatności; oznaczenie miejsca płatności; nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana; oznaczenie daty i miejsca wystawienia wekslu (art. 1 i 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe, Dz. U. z 1936, nr 37, poz. 282). Weksel własny in blanco definiowany jest jako dokument zawierający co najmniej podpis wystawcy złożony w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. Z chwilą uzupełnienia weksla in blanco i w sposób nadający mu cechy weksla własnego lub trasowanego staje się on wekslem. Jednakże, co należy podkreślić, zobowiązanie z poprawnie uzupełnionego weksla istnieje od chwili złożenia na nim podpisu, a nie dopiero od chwili uzupełnienia weksla (por. wyrok SN z dnia 4 czerwca 2003 r., I KKN 434/01, LEX nr 137623; postanowienie SA w Poznaniu z 14 listopada 2003 r., II AKz 835/03). Na wszystkich wekslach załączonych do pozwu widnieją podpisy pozwanego składające się z imienia i nazwiska. Jest to podpis zgodny z wzorem podpisów pozwanego znajdujących się nie tylko na przedłożonych przez stronę powodową dokumentach (umowy leasingu, aneksy do tych umów, deklaracja na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy, protokół zdawczo-odbiorczy), ale również na dokumentach przedłożonych przez pozwanego (pismo z dnia 3.12.2008 r. – k. 109, umowa spółki cywilnej – k. 115) i jego pismach procesowych (k. 106 verte, 190, 194, 242). Pozwany zresztą nie kwestionował, że podpisy na wekslach zostały przez niego nakreślone. Mając na uwadze wzór podpisu pozwanego nie można zgodzić się z zarzutem, że są to jedynie parafy nie zawierające nazwiska i nie spełniające wymogu podpisu.

Weksle zostały przez pozwanego wystawione na zabezpieczenie zobowiązań wynikających z umów leasingu operacyjnego nr (...), (...), (...) i (...). W razie nie wywiązania się w terminie z całości lub części zobowiązania, na zabezpieczenie którego został przyjęty weksel, wierzyciel, bądź też nabywca weksla, może go uzupełnić o elementy, które w chwili jego podpisu przez wystawcę nie zostały wpisane. Uzupełnienie następuje zgodnie z porozumieniem (deklaracją) wekslowym.

Z powyższego wynika zatem, iż strona powodowa, na którą przeszła wierzytelność wekslowa, była uprawniona do wypełnienia weksła i wpisania zarówno sumy wekslowej, daty płatności, jak i miejsca płatności. Udział pozwanego nie był przy powyższych czynnościach konieczny. Tym samym podniesione przez niego zarzuty należało uznać za niezasadne.

Przechodząc zaś na grunt stosunku podstawowego łączącego pozwanego z poprzednikiem prawnym strony powodowej, jako że kolejne zarzuty pozwanego dotyczyły tego właśnie stosunku, po analizie zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd uznał powództwo za uzasadnione jedynie w części.

Zgodnie z art. 709¹ k.c. przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo użytkowania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego. Stosownie zaś do art. 709² k.c. umowa leasingu powinna być zawarta w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

Umowy leasingu operacyjnego nr (...), (...), (...) i (...), na zabezpieczenie których zostały wystawione weksle objęte powództwem w niniejszej sprawie, zostały zawarte na piśmie w oddziale spółki (...) i podpisane za (...) S.A. przez M. K., pracownika spółki. Pozwany zarzucił, że osoba ta nie była umocowana do działania w imieniu (...) S.A., a strona powodowa nie przedłożyła w toku procesu stosownych pełnomocnictw w tym zakresie. W ocenie Sądu nie wpływa to jednak na ważność tych umów. Zgodnie bowiem z przepisem art. 97 k.c. osobą czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publicznosci poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Powołany przepis, w imię ochrony bezpieczeństwa obrotu, przypisuje przedsiębiorcy skutki zachowania się osoby czynnej w lokalu przedsiębiorstwa. Chodzi tu o przedsiębiorcę prowadzącego przedsiębiorstwo, którego składnikiem jest ów lokal. Omawiany przepis na przedsiębiorcę przerzuca ryzyko tego, że osoba czynna w lokalu przedsiębiorstwa postąpi w sposób przez przedsiębiorcę nieoczekiwany czy też dla niego niekorzystny. Przepis ten chroni zaufanie klientów przedsiębiorstwa dla widocznego na zewnątrz stanu rzeczy w zakresie opisanym w przepisie. Jak wskazuje się w doktrynie (vide System Prawa Prywatnego, Tom 2, Prawo cywilne – część ogólna pod red. Z. Radwańskiego, W-wa 2002, s. 480-481), pojęcie „przedsiębiorstwa” należy rozumieć szeroko, jako obejmujące sklep, kiosk, zakład (warsztat) rzemieślniczy, zakład produkcyjny i każdego innego rodzaju jednostkę prowadzącą działalność gospodarczą. Pojęcie „lokal przedsiębiorstwa” oznacza pomieszczenie z góry przeznaczone lub zwyczajowo używane do obsługi klienteli danego przedsiębiorstwa. Niewątpliwie siedziba oddziału spółki (...) S.A. w P. była w tym rozumieniu „lokałem przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publicznosci”. Dalej wskazać należy, że osoba czynna w lokalu przedsiębiorstwa nie musi być osobą zatrudnioną na podstawie stosunku pracy czy innej umowy dotyczącej świadczonej usługi. Co więcej – nie wymaga się, aby osobę tę z przedsiębiorcą łączył jakikolwiek stosunek prawny. M. K. była osobą czynną w lokalu przedsiębiorstwa (...) S.A. Ponadto termin „usługi” użyty w przepisie art. 97 k.c. należy rozumieć szeroko, jako równoważny zwrotowi „obróć cywilnoprawny”. Słowo „zazwyczaj” zaś odnosi się nie do miejsca dokonania czynności prawnej, lecz do jej rodzaju. Zatem zakresem zastosowania art. 97 k.c. objęte są czynności prawne, należące do zwykłego zakresu działania przedsiębiorstwa. Zawieranie umów w przedmiocie leasingu operacyjnego niewątpliwie należało do zwykłego zakresu działania takiego przedsiębiorstwa jak (...) S.A. Należy również wskazać, że przepis art. 97 k.c. nie przywiązuje wagi do tego, kim jest klient. Nie musi zatem chodzić wyłącznie o konsumenta. Ma to być druga strona czynności prawnej, należącej do zwykłego zakresu działania przedsiębiorstwa.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należało, że M. K., zawierając umowy leasingu operacyjnego z pozwanym, działała jako osoba czynna w lokalu przedsiębiorstwa (...) S.A, a co za tym idzie – umowy podpisane przez nią należy uznać za wiążące dla (...) S.A. i ważne. Drugą stroną umów nie była zaś spółka cywilna, ale jej wspólnicy: J. K. i K. K., posiadający zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego braku odpowiedzialności za zobowiązania objęte pozwem, jako powstałe po ustąpieniu pozwanego ze spółki cywilnej z J. K. pod nazwą (...) Sąd uznał ten zarzut za niezasadny. Zgodnie z przepisem art. 860 § 1 k.c. przez umowę spółki wspólnicy zobowiązują się dążyć do osiągnięcia wspólnego celu gospodarczego przez działanie w sposób oznaczony, w szczególności przez wniesienie wkładów. Spółką w powyższym rozumieniu, a więc „spółką cywilną”, jest zatem stosunek obligacyjny oparty na umowie, w której wspólnicy zobowiązują się do osiągnięcia wspólnego celu gospodarczego przez działanie w sposób oznaczony, w szczególności przez wniesienie wkładów. Spółka cywilna nie jest osobą prawną ani jednostką organizacyjną wyposażoną przez przepisy prawa w zdolność prawną. Dłużnikami zobowiązań powstających w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą są wspólnicy. Zobowiązania te są określane mianem zobowiązań spółki, choć ujmując rzecz ściśle, nie są one niczym innym, jak zobowiązaniami wspólników dotyczącymi ich wspólnego mienia. Stosownie do przepisu art. 864 k.c. za zobowiązania spółki wspólnicy odpowiedzialni są solidarnie. Przepis ten jest przepisem bezwzględnie obowiązującym, co oznacza, że wspólnicy nie mogą – ze skutkiem wobec osób trzecich, uprawnionych z tytułu zobowiązań spółki – zmienić w drodze umowy określonej ustawowo zasady odpowiedzialności solidarnej. Przez zobowiązania spółki należy rozumieć wszelkie zobowiązania powstałe w czasie trwania spółki w związku z działaniami (faktycznymi lub prawnymi) podejmowanymi dla osiągnięcia przez nią określonego w umowie celu gospodarczego. Wspólnik nie odpowiada majątkiem osobistym za zobowiązania spółki, jeżeli ich źródłem są zdarzenia z okresu, kiedy nie był wspólnikiem. Przypomnieć w tym miejscu należy, że zobowiązanie jest stosunkiem prawnym, w którym jedna osoba (wierzyciel) może żądać od drugiej (dłużnika) świadczenia, a ta ostatnia powinna to świadczenie spełnić (vide W. Czachórski „Zobowiązania, Zarys wykładu” W-wa 1998, s. 31). Źródłem zobowiązania może być umowa, jednostronna czynność prawna, bezpodstawne wzbogacenie, czyn niedozwolony, decyzja administracyjna oraz inne zdarzenie prawne. Przedmiotem zobowiązania jest świadczenie, tj. określone zachowanie się dłużnika, którego spełnienia może domagać się wierzyciel. Posługując się kryterium czasu dzielimy świadczenia na jednorazowe i ciągłe. Świadczenie jest ciągłe, gdy jego spełnienie wymaga jakiegoś zachowania się dłużnika przez pewien przeciąg czasu i gdy ponadto, ze względu na rodzaj czynności, nie może być ono wykonane jednorazowo (vide W. Czachórski „Zobowiązania, Zarys wykładu” W-wa 1998, s. 54). Zobowiązanie określa się wtedy mianem trwałego.

Przenosząc powyższe rozważania teoretyczne na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że źródłem zobowiązań, których wykonania żąda strona powodowa w pozwie, były umowy leasingu operacyjnego nr (...), (...), (...)i (...)zawarte w dniu 22 marca 2007 na okresy 36 miesięcy, a w przypadku umowy nr (...)– 48 miesięcy, licząc od daty przekazania sprzętu potwierdzonej protokołem zdawczo-odbiorczym. Zatem zobowiązania wynikające z tych umów powstały w okresie, gdy pozwany był wspólnikiem spółki cywilnej pod nazwą (...)i obciążały go bez względu na późniejsze wystąpienie ze spółki, solidarnie z drugim wspólnikiem J. K.. Tym samym pozwany był zobowiązany do zapłaty należności wynikających z umów leasingu operacyjnego nr (...), (...), (...)i (...), a żądanie zapłaty w tym zakresie nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Z tego względu Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopozwanie K. W., mając na uwadze, że przystąpiła ona do spółki cywilnej pod nazwą (...)po powstaniu zobowiązań z umów leasingu operacyjnego nr (...), (...), (...)i (...).

Sąd rozważył kolejny zarzut pozwanego - przedawnienia roszczeń wynikających z umowy nr (...) przed datą płatności wskazaną na wekslu. Sąd podziela prezentowany w orzecznictwie i doktrynie pogląd, że zwrot, iż wierzyciel może „wypełnić weksel w każdym czasie” nie oznacza możliwości uzupełnienia go i skutecznego dochodzenia należności nim objętych po upływie terminu przedawnienia roszczenia, które weksel ten zabezpieczał. Innymi słowy wierzyciel lub też posiadacz weksla może go skutecznie wypełnić jedynie przed upływem terminu przedawnienia roszczenia wynikającego ze stosunku podstawowego. Wypełnienie weksla po tym terminie będzie uznane za wypełnienie weksla niezgodnie z łączącą strony deklaracją wekslową. Dłużnik może zatem skutecznie podnieść zarzut przewidziany w art. 10 ustawy Prawo wekslowe wskazując, iż wobec przedawnienia roszczenia podstawowego, zobowiązanie wekslowe nie powstało (tak SN w wyroku z dnia 1.12.2010 r., I CSK 181/10). Umowa nr (...) została rozwiązana przez leasingodawcę pismem z dnia 30 stycznia 2008 r. bez wypowiedzenia. Z kolei pismem z dnia 19 kwietnia 2010 r., doręczonym pozwanemu, strona powodowa poinformowała go jako wystawcę weksla do umowy leasingu operacyjnego nr (...), że wypełniła wystawiony przez niego weksel in blanco na kwotę 4.295,70 zł z terminem płatności do dnia 4 maja 2010 r. Tym samym weksel został wypełniony przed upływem terminu przedawnienia roszczenia z umowy leasingu,

bowiem nie upłynął okres trzech lat od rozwiązania umowy i natychmiastowej wymagalności należności wynikających z umowy leasingu do momentu wypełnienia weksła, ani nawet do daty płatności określonej w wekslu. Wobec tego zarzut pozwanego nie mógł się ostać.

Sąd nie uwzględnił zarzutu niewykazania przez stronę powodową przejścia weksli będących podstawą powództwa, a co za tym idzie – braku legitymacji czynnej. Sąd zważył, że zgodnie z art. 13 ustawy Prawo wekslowe indos powinien być napisany na wekslu lub na złaczonej z nim karcie dodatkowej (przedłużku) i podpisany przez indosanta; indos może nie wymieniać indosatariusza lub może ograniczać się tylko do podpisu indosanta (indos in blanco); w tym przypadku indos jest ważny tylko, jeżeli został napisany na odwrotnej stronie wekslu lub na przedłużku. Na wekslach załączonych do pozwu – na ich odwrotnych stronach została umieszczona pieczęć (...) S.A. we W. i podpisy W. O. (1) i Z. T. (1) – należycie umocowanych pełnomocników (...) S.A. Jak wynika bowiem z przedłożonych przez stronę powodową pełnomocnictw, udzielonych zgodnie z zasadami reprezentacji (...) S.A. określonymi w Krajowym Rejestrze Sądowym, zarówno Z. T. (1), jak i W. O. (1) zostali upoważnieni przez (...) S.A. m.in. do indosowania weksli. Wbrew twierdzeniu pozwanego, pełnomocnictwo udzielone zgodnie z zasadami reprezentacji spółki akcyjnej, nie wygasa przez sam fakt zaprzestania sprawowania funkcji członka zarządu lub prokurenta przez osobę podpisującą takie pełnomocnictwo. Tym samym stwierdzić należy, że weksle załączone do pozwu zostały prawidłowo indosowane za pomocą indosów in blanco.

Nie mógł się ostać również zarzut pozwanego, iż strona powodowa nie była upoważniona do wypełnienia weksli. Prawo do uzupełnienia treści weksła uzyskuje każdy posiadacz blankietu wekslowego z chwilą nabycia praw z tego weksła w dobrej wierze i w sposób przewidziany w prawie wekslowym. Skoro strona powodowa uzyskała posiadanie weksli na mocy indosu in blanco, a nadto nabyła wierzycelności z umów leasingu operacyjnego nr (...), (...), (...) i (...) – miała zarówno upoważnienie do wypełnienia weksli, jak i wynikające ze stosunku podstawowego – prawo żądania od pozwanego zapłaty należności z tych umów. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania przelewu wierzycelności z umów leasingu operacyjnego nr (...), (...), (...) i (...) na mocy umów z dnia 25 stycznia 2010 r. i 25 marca 2010 r.

W ocenie Sądu wypełnione przez stronę powodową weksle zostały przedstawione pozwanemu do zapłaty w sposób należyty. Pismem z dnia 8 marca 2010 r., które zostało wysłane na adres zamieszkania pozwanego i – według jego twierdzeń – doręczone mu (k. 105 verte), strona powodowa poinformowała go jako wystawcę weksli do umów leasingu operacyjnego nr (...), (...), (...), że wypełniła wystawione przez niego weksle in blanco odpowiednio na kwoty: 8.744,49 zł, 14.447,94 zł, 15.981,41 zł z terminem płatności do dnia 22 marca 2010 r. i miejscem płatności we W. przy pl. (...). Jednocześnie wezwała pozwanego do wykupienia weksli. Z kolei pismem z dnia 19 kwietnia 2010 r., doręczonym pozwanemu w dniu 5 maja 2010 r., strona powodowa poinformowała go jako wystawcę weksla do umowy leasingu operacyjnego nr (...), że wypełniła wystawiony przez niego weksel in blanco na kwotę 4.295,70 zł z terminem płatności do dnia 4 maja 2010 r. i miejscem płatności we W. przy pl. (...) wzywając jednocześnie pozwanego do wykupienia weksla. Jak wskazuje się w doktrynie i orzecznictwie (L. Bagińska, M. Czarnecki, Prawo wekslowe i czekowe, Komentarz, W-wa 2005, s. 390; orz. SN z 21.03.2001 r., III CKN 322/00, OSNC 2001/11/164) przedstawienie weksla do zapłaty przewidziane w art. 38 Prawa wekslowego następuje także w sytuacji, gdy posiadacz weksla umożliwi trasatowi (wystawcy weksla własnego) zapoznanie się z oryginałem weksla w miejscu jego płatności. W ocenie Sądu strona powodowa dopełniła tych wymogów.

Odnosząc się do zasadności roszczenia strony powodowej – w świetle zarzutu pozwanego nie udowodnienia dokumentami księgowymi poprawności wpisanych w wekslach kwot, Sąd zważył, że przedwczesne zakończenie umów leasingowych z przyczyn dotyczących leasingobiorców spowodowało powstanie uprawnienia po stronie leasingodawcy do żądania zapłaty odszkodowania od pozwanego, zgodnie z pkt 48 umów oraz z art. 709¹⁵ k.c. Uprawnienie leasingodawcy wynikające z umów leasingowych jest powtórzeniem art. 709¹⁵ k.c., który stanowi, że w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezaplaconych rat, pomniejszych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu.

Jako nie udowodnione należało jednak uznać roszczenie w zakresie kwot wymienionych w pozwie tytułem należności zafakturowanych oraz kwot tytułem odsetek karnych wyliczonych na dzień płatności weksla. Podkreślić przy tym należy, iż ciężar wykazania zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego pozwem roszczenia spoczywał na stronie powodowej. Ona też, w myśl przepisu art. 232 k.p.c., winna była przedkładać dowody na poparcie podnoszonych przez siebie twierdzeń. Aż do zamknięcia rozprawy nie złożyła ani też nie wniosowała jako dowodu faktur opiewających na kwoty wymienione w pozwie (należności zafakturowane), nie wskazała również ewentualnie których czynszów (rat leasingowych) te kwoty dotyczyły. Sąd zatem nie miał możliwości zweryfikowania poprawności ich wyliczenia. Podobnie w przypadku odsetek karnych wyliczonych na dzień płatności weksli, a wymienionych w pozwie. Wprawdzie zgodnie z pkt 46 zd. 1 umów w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z opłat leasingowych, w tym depozytu gwarancyjnego w ustalonym terminie leasingobiorca ponosił odsetki w podwójnej ustawowej wysokości, jednakże strona powodowa nie wskazała za jaki okres wyliczyła te odsetki oraz od jakich kwot. Ani pozwany, ani też Sąd nie miał żadnej możliwości zweryfikowania poczynionych przez stronę powodową wyliczeń.

Co zaś się tyczy kwot tytułem depozytu gwarancyjnego, Sąd uznał je za nienależne. Zgodnie bowiem z punktem 51. umów depozyt gwarancyjny, płatny zgodnie z harmonogramem finansowym do umowy, przeznaczony był na pokrycie ewentualnych kosztów i strat określonych w punktach 34. (uszkodzenie, utrata, zmniejszenie wartości sprzętu, szkody wobec osób trzecich niepokryte przez zakład ubezpieczeń) i 46. (koszty monitów i upomnień). Po zakończeniu umowy, niewykorzystana część depozytu miała jednakże zostać niezwłocznie zwrócona leasingobiorcy. Z kwoty depozytu mogły być potrącane należności leasingodawcy inne niż wynikające z utraty lub uszkodzenia sprzętu. Strona powodowa nie wykazała jednak by przysługiwało jej jakiegokolwiek roszczenie, które mogłoby zostać zaspokojone z depozytów gwarancyjnych. Należy przy tym podkreślić, że zgodnie z przepisem art. 483 § 1 k.c. części ogólnej zobowiązań, można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Z przepisu tegoż wynika, że karę umowną można zastrzec tylko na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania świadczenia innego niż pieniężne. A contrario, kara pieniężna zasadniczo nie może być zastrzegana w odniesieniu do świadczenia pieniężnego. Treść art. 48 umów leasingu narusza ogólną zasadę wyrażoną w art. 483 § 1 k.c. – w odniesieniu do nałożenia na leasingobiorcę obowiązku zapłaty depozytu gwarancyjnego w przypadku rozwiązania umowy leasingu z przyczyn określonych w art. 46. umowy, tj. w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat. Należy bowiem przy tym zauważyć, że wśród przepisów części szczególnej kodeksu cywilnego kwestię skutków wypowiedzenia umowy leasingu z przyczyn leżących po stronie finansującego reguluje art. 709¹⁵ k.c., który daje dostateczną podstawę do żądania od korzystającego jedynie niezapłaconych jeszcze rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem.

Skoro świadczeniem głównym leasingobiorcy było świadczenie pieniężne, sytuację, w której przyczyną rozwiązania umowy przez finansującego było niespełnienie takiego świadczenia, a podstawą naliczenia kary umownej było rozwiązanie umowy z takiej właśnie przyczyny, żądanie świadczenia pieniężnego z powołaniem się na treść art. 46 i 48 umów należało zakwalifikować jako dochodzenie kary umownej zastrzeżonej w istocie na wypadek niespełnienia świadczenia pieniężnego. Przepis art. 709¹⁵ k.c. bowiem w istocie statuuje karę umowną, poprzez wskazanie sposobu wyliczenia należnego świadczenia natury odszkodowawczej odpowiednio do wysokości niespłaconych jeszcze rat. O ile możliwość żądania przewidzianych w art. 709¹⁵ k.c. niespłaconych jeszcze rat leasingu oznacza dopuszczalną przez szczególnie przepisem swoistą karę umowną zastrzeżoną na wypadek nieuiszczenia świadczenia pieniężnego, stanowiąc wyjątek od zakazu wynikającego z art. 483 § 1 k.c., o tyle należy podkreślić, że przepis art. 709¹⁵ k.c. mówi jedynie o ratach leasingu, natomiast nie dopuszcza powiększania wysokości kary umownej o depozyt gwarancyjny. Okoliczność, że technicznie depozyt ten miał zostać uiszczony łącznie z ostatnią ratą (lub poszczególnymi ratami), powiększając jej wysokość, nie zmienia faktu, że depozyt ten w rozumieniu art. 709¹⁵ k.c. nie stanowi raty leasingu. Jest to bowiem świadczenie odmienne od raty, pełniące inne funkcje w ramach umowy łączącej strony, a jego umowne rachunkowe doliczenie do ostatniej raty nie zmienia jego depozytowego charakteru. Gdyby świadczenie to zostało zapłacone przy podpisywaniu umowy, mogłoby oczywiście zostać – zgodnie z jego funkcją kaucyjną – zaliczone na poczet

przewidzianej w art. 709¹⁵ k.c. kary umownej wyrażającej się sumą niezapłaconych jeszcze rat – ale nie powiększając tejże sumy. Natomiast skoro dotychczas nie zostało jeszcze ono zapłacone, nie można dodatkowo domagać się powiększenia kary umownej o ten depozyt.

Wobec powyższego, postanowienia pkt 48. umów w odniesieniu do kwoty depozytu gwarancyjnego jako sprzeczne z treścią art. 483 § 1 k.c. i nie znajdujące umocowania w treści art. 709¹⁵ k.c. jest w myśl art. 58 § 1 k.c. nieważne. Sąd roszczenie o zapłatę depozytu podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej jedynie kwotę odpowiadającą sumie zdyskontowanych rat leasingowych do końca trwania poszczególnych umów. Ostatecznie zasądzeniu podlegała zatem kwota 25.182,86 zł (6.723,55 zł + 7.277,98 zł + 3.143,46 zł + 8.037,87 zł), a w pozostałej części nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym został uchylony.

Orzeczenie o kosztach znalazło podstawę w treści art. 100 zd. 2. k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd dokonał zatem stosunkowego rozdzielania kosztów, odpowiednio do wysokości, w jakiej zostały one poniesione oraz stosownie do wyniku sprawy. Strona powodowa wygrała sprawę w 67% ponosząc koszty postępowania w łącznej kwocie 2.883 zł (466 zł opłaty od pozwu, 2.400 zł kosztów zastępstwa procesowego i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa). Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził na jej rzecz od pozwanego kwotę 1.931,61 zł (67% x 2.883 zł). Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi.

Sąd rozdzielił również stosownie do wyniku sprawy koszty procesu w postaci wynagrodzenia należnego pełnomocnikowi z urzędu ustanowionemu dla pozwanego, powiększonego zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2001 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1348 z późn,zm.) o stawkę podatku od towarów i usług (łącznie 2.952 zł). Mając na uwadze, że strona powodowa przegrała sprawę w 33% Sąd zasądził od niej na rzecz pozwanego kwotę 974,16 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego (33% x 2.952 zł), a w pozostałym zakresie przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. G. zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu (w kwocie 1.977,84 zł).

W tym stanie rzeczy, o kosztach postępowania należało orzec, jak w punktach III-V wyroku.